

Ava wist dat ze beter niet voor de charmes van Jesse Ward kon vallen, en toch raakte ze verstrikt in zijn spel van passie en macht. Ze kiest voor zichzelf en gaat bij hem weg, maar het is moeilijk hem te vergeten. Als Jesse opnieuw in haar leven verschijnt, is Ava vastbesloten antwoorden te krijgen en te ontdekken welke donkere geheimen de woest aantrekkelijke Jesse onder zijn perfecte uiterlijk verbergt.

Mijn man – Ontdekking is het tweede deel van de vurigste trilogie tot nu toe, en het vervolg op *Mijn man – Obsessie*.

JODI ELLEN MALPAS

Mijn man - Ontdekking

Mijn man - ontdekking

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Beneath This Man*
Oorspronkelijke uitgever: Amazon Digital Services, Inc.
Vertaling: Textcase
Omslagontwerp: Inge de Leeuw
Omslagbeeld: Corbis / Hollandse Hoogte
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Jodi Ellen Malpas
Copyright © 2013 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 096 5 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Het is vijf dagen geleden dat ik Jesse Ward voor het laatst heb gezien. Vijf dagen door een hel, vijf dagen leegte en vijf dagen vol tranen. Er is niets meer over. Geen emotie, geen ziel en geen tranen; niets.

Telkens als ik mijn ogen sluit komt hij tevoorschijn. De beelden variëren van de sterke, mooie man vol zelfvertrouwen die me in bezit nam, lichaam en ziel, tot het dronken, kwetsende en lege wezen dat me kapot heeft gemaakt. Ik weet het allemaal niet meer. Mijn leven is betekenisloos en leeg. Hij heeft ervoor gezorgd dat ik hem nodig heb, en nu is hij weg.

In het donker zie ik nog steeds zijn gezicht voor me en in de stilte hoor ik zijn stem. Er is geen ontkomen aan. Alles gaat aan me voorbij, elk geluid is een gezoem in de verte, mijn zicht is vertroebeld. Dit is een hel. Betekenisloos en leeg. Dit is pure kwelling.

Ik heb Jesse afgelopen zondag dronken en razend in zijn penthouse achtergelaten. Zwalkend en tierend. Ik heb sindsdien niets meer van hem gehoord. Geen telefoontje, geen berichtje, geen bloemen... Niets.

Sam is nog steeds een regelmatige, halfnaakte verschijning bij Kate thuis, maar hij weet wel beter dan tegen mij over Jesse te beginnen. Hij houdt zijn mond en ontwijkt me. Ik ben op het moment vast geen prettig gezelschap. Hoe kan een man die ik pas een paar weken ken me zo laten voelen? Maar in die paar weken heb ik geleerd dat hij niet alleen intens, opvliegend en overheersend is, maar ook teder, warm en beschermend. Ik mis hem verschrikkelijk, maar niet die dronken, lege huls van een man die me die laatste keer confronteerde. Dat was niet de Jesse op wie ik verliefd ben geworden. Dat moment dat we beledigingen heen en weer slingerden heeft echter bij lange na niet die paar weken samen uitgewist. Ik geef honderd procent de voorkeur aan Jesse met zijn frustrerende, provocerende gedrag boven de verschrikking van een dronken Jesse. Vreemd genoeg mis ik nu juist die irritante trekjes.

Ik heb niet eens nagedacht over The Manor en waar het voor staat. Dat valt in het niet bij de rest. Het is kennelijk mijn schuld dat Jesse weer aan de drank is. Hij had me er met dubbele tong nogmaals voor gewaarschuwd dat

mijn vertrek schadelijke gevolgen zou hebben. Hij had me alleen niet verteld welke gevolgen dat zouden zijn of waarom. Dat was weer een van zijn mysterieuze raadsels waar hij geen uitleg voor gaf. Ik had om opheldering moeten vragen, maar ik ging te zeer in hem op. Ik had alleen oog voor hem, werd verblind door lust en verloor me in zijn intensiteit. Hij nam me volledig in beslag. Ik had nooit verwacht dat hij de Heer van The Sex Manor was, en al helemaal niet dat hij alcoholverslaafd was. Ik ben er letterlijk met open ogen ingetuind.

Ik mag van geluk spreken dat ik de overdreven nieuwsgierigheid van Patrick over meneer Ward heb kunnen afwimpelen. Toen er honderdduizend pond op de bankrekening van Rococo Union verscheen, met dank aan meneer Ward, was ik echt ontzettend dankbaar. Met zo'n groot voorschot kon ik Patrick afschepen met de smoes dat meneer Ward op een denkbeeldige zakenreis naar het buitenland is en dat het project daarom in de ijskast is gezet. Ik zal er uiteindelijk iets aan moeten doen, maar daar voel ik me nu niet sterk genoeg voor, en ik weet niet wanneer daar verandering in gaat komen. Misschien wel nooit.

Die lieve Kate heeft ontzettend haar best gedaan om me uit de diepe put te halen. Ze heeft me beziggehouden met yogalessen, bezoekjes aan de kroeg en het versieren van taarten, maar ik voel me beter in bed. We spreken ook elke dag af voor de lunch. Niet dat ik iets eet. Slikken is al moeilijk genoeg, laat staan te proberen iets langs die permanente brok in mijn keel te forceren.

Het enige waar ik op het moment naar uitkijk is mijn ochtendwandeling. Ik slaap voor geen meter, dus zo moeilijk is het niet om me elke morgen om vijf uur uit bed te slepen.

In de stille, frisse ochtendlucht ga ik naar het plekje in Green Park waar ik die ochtend dat Jesse me op een van zijn martelende marathons door Londen sleurde, van uitputting instortte. Ik ga rustig op de grond zitten en speel wat met de met dauw bedekte grassprietjes tot mijn achterwerk gevoelloos is, de achterkant van mijn broek doorweekt, en ik er klaar voor ben om terug te slenteren en me langzaam voor te bereiden op weer een dag zonder Jesse.

Hoe lang kan ik zo doorgaan?

Mijn broer Dan komt morgen na zijn bezoek aan onze ouders in Cornwall weer naar Londen. Ik zou ernaar uit moeten kijken, het is zes maan-

den geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien, maar waar moet ik in hemelsnaam de puf vandaan halen om flink te zijn? Mede dankzij Matts vriendelijke telefoontje naar mam, met de mededeling dat er een andere man in mijn leven was, staat me nu een verhoor te wachten. Ik heb mam verteld dat het niet waar was – dat was op dat moment ook zo, al staan de zaken er nu anders voor – maar ik ken haar goed genoeg om te weten dat ze me niet geloofde, ook al kon ze onmogelijk via de telefoon zien dat ik aan mijn haar friemelde. Wat had ik dan moeten zeggen? Dat ik verliefd ben op een man van wie ik niet weet hoe oud hij is? Hij is de eigenaar van een seksclub en, o ja, hij is alcoholist. Het feit dat ik niet bij hen op bezoek ben geweest helpt ook niet, mijn werksmoes was echt triest en ik verwacht dat Dan me morgen het vuur aan de schenen legt. Daar moet ik me op instellen. Dat wordt het kruisverhoor van mijn leven.

Mijn mobiel gaat af en het geluid rukt me weg uit mijn mijmeringen. Ik hou op met mijn pen op het bureau te tikken. Ruth Quinn. Ik kreun inwendig. Die vrouw wordt op deze manier ook een behoorlijke bron van ergernis. Ze belde dinsdag op en wilde die dag nog een afspraak. Ik heb haar toen uitgelegd dat ik het druk had en dat een van de anderen wellicht tijd had, maar ze stond erop mij te spreken. Ze nam uiteindelijk genoegen met de afspraak die vandaag al stond, en ze belt me sindsdien elke dag om me eraan te herinneren. Ik kan het gesprek negeren, maar dan belt ze waarschijnlijk het kantoor.

‘Mevrouw Quinn,’ begroet ik haar vermoeid.

‘Ava, hoe gaat het?’

Ze vraagt het me iedere keer en dat is vast en zeker wel aardig bedoeld. Ik zal haar maar niet de waarheid vertellen. ‘Prima, en met u?’

‘Met mij gaat het prima, hoor,’ kwettert ze. ‘Ik wilde even onze afspraak bevestigen.’

Daar gaan we weer. Ze is zo veeleisend. Misschien moet ik een extra hoog bedrag vragen, zodat ik van deze klus af kom. ‘Half vijf, mevrouw Quinn,’ zeg ik voor de derde dag op rij.

‘Fijn, ik kijk ernaar uit.’

‘Geweldig, tot vanmiddag.’ Ik hang op en adem diep uit. Hoe heb ik het in mijn hoofd kunnen halen om mijn werkweek af te sluiten met een nieuwe klant, en dan ook nog zo’n lastige?

Victoria komt het kantoor binnen gewaaid, haar lange blonde haar valt

over haar schouders. Ze ziet er anders uit. Ze is oranje!

‘Wat is er met jóú gebeurd?’ vraag ik geschrokken. Ik zie op het moment een beetje wazig, maar dit kan me onmogelijk ontgaan.

Ze rolt met haar ogen en vist dan haar zakspiegeltje uit haar Mulberry-tas om haar gezicht te bekijken. ‘Zeg maar niets,’ bromt ze. ‘Ik vroeg om een mooie gloed.’ Ze boent met een zakdoekje over haar gezicht. ‘Dat stomme wijf heeft het verkeerde flesje gebruikt. Ik lijk wel een kaaschipje!’ Ze wrijft al mopperend over haar gezicht.

‘Je kunt maar beter wat scrub halen en onder de douche duiken,’ raad ik haar aan, en dan richt ik mijn aandacht weer op mijn computer.

‘Moet mij weer overkomen!’ brult ze. ‘Ik heb vanavond een afspraakje met Drew, maar hij rent gillend de andere kant op als hij me zo ziet!’

‘Waar gaan jullie eten?’ vraag ik.

‘Langan’s. Ze gaan me daar nooit binnen laten zo, en buiten dat kan ik me daar ook niet vertonen in deze toestand.’

Dit is een ramp voor Victoria. Drew en zij kennen elkaar pas een week, nog zo’n relatie uit het kielzog van mijn kloteleven. Het enige wat er nu nog mist is dat Tom binnenwandelt met de mededeling dat hij gaat trouwen. Het is heel egoïstisch, maar ik ben voor niemand blij.

Sally, ons manusje-van-alles, komt de keuken uit en blijft abrupt staan als ze Victoria ziet. ‘Wauw! Gaat het wel, Victoria?’ vraagt ze.

Ik glimlach om Sally’s bezorgde blik.

‘Prima,’ snauwt Victoria.

Sally vlucht naar de veilige haven van het kastje met kantoorspullen om aan de aangebrande Victoria en een depressieve ik te ontsnappen.

‘Waar is Tom?’ vraag ik in een poging Victoria van haar nepkleurperikelen af te leiden.

Ze legt het spiegeltje met een klap op haar bureau en draait zich met een ruk naar me toe.

Als ik er de puf voor had zou ik lachen. Ze ziet er niet uit.

‘Hij is bij mevrouw Baines. Het lijkt erop dat de nachtmerrie nog niet voorbij is,’ verzucht ze geërgerd, en ze haalt haar vingers door de plukjes rond haar gezicht.

Ik laat Victoria en haar gloeiende gelaat met rust en staar afwezig naar mijn beeldscherm. Ik kan niet wachten tot de dag voorbij is, zodat ik mijn bed in kan kruipen waar ik niemand meer hoeft te zien of te spreken.

Om klokslag vier uur zet ik mijn computer uit en vertrek ik naar mijn afspraak met mevrouw Quinn.

Ik kom op tijd aan bij een schitterend en statig huis aan Lansdowne Crescent, en mevrouw Quinn doet open. Ik staar haar aan, haar stem past totaal niet bij haar uiterlijk. Ik had me haar voorgesteld als een oude vrijster à la het type pianolerares, maar ik had er niet verder naast kunnen zitten. Ze is heel aantrekkelijk, met lang blond haar, grote blauwe ogen en een blanke, gladde huid, en ze draagt een mooie zwarte jurk en hoge sleehakken.

Ze glimlacht. 'Jij bent vast Ava. Kom binnen.' Ze leidt me naar een wanstaltige jaren-zeventigkeuken.

'Mevrouw Quinn, mijn portfolio.' Ik geef haar mijn map, die ze gretig aanneemt. Ze heeft een warme glimlach. Misschien heb ik haar verkeerd ingeschat.

'Noem me alsjeblieft Ruth. Ik heb veel over je werk gehoord, Ava,' zegt ze terwijl ze door de map bladert. 'Vooral over Lusso.'

'Is het werkelijk?' Ik klink verrast, maar dat ben ik niet. Patrick is in de wolven vanwege alle positieve reacties die Rococo Union heeft gekregen door de publiciteit rondom Lusso. Ik zou alles met betrekking tot dat project het liefst vergeten, maar dat zit er denk ik niet in.

'Ja, natuurlijk! Iedereen heeft het erover. Je hebt geweldig werk geleverd. Kan ik je iets te drinken aanbieden?'

'Ik zou wel koffie lusten, dank je.'

Ze gaat met een glimlach aan de slag. 'Ga toch zitten, Ava.'

Ik kies een stoel uit, pak een klantenformulier en noteer haar naam en adres bovenaan. 'En, waarmee kan ik je helpen, Ruth?'

Ze gebaart glimlachend met haar theelepels om zich heen. 'Dat lijkt me wel duidelijk. Verschrikkelijk, vind je ook niet?' zegt ze terwijl ze verder gaat met koffiezetten.

Tja, ze heeft een punt, maar ik zal nooit laten merken hoe afschuwelijk ik de bruin met gele keuken met de muurschildering van bakstenen vind.

'Dit gedrocht kan duidelijk wel een metamorfose gebruiken. Ik dacht eraan een muur door te breken en een grote woonkeuken te creëren. Kijk, ik zal het je even laten zien.' Ze geeft me een kop koffie en gebaart me haar te volgen.

De inrichting in de kamer ernaast is net zo erg als de keuken. Ze lijkt me

zo halverwege de dertig, dus volgens mij woont ze hier nog niet lang. Dit huis ziet eruit alsof het in geen veertig jaar een lik verf heeft gezien.

Na een gesprek van een uur heb ik een goede indruk van wat Ruth in gedachten heeft. Ze weet goed wat ze wil.

Ze loopt met me mee naar de voordeur.

‘Ik zal een paar schetsen maken die bij je ideeën en budget passen en dan stuur ik je die toe, samen met een overzicht van mijn tarieven,’ vertel ik bij vertrek. ‘Zijn er nog bijzonderheden waarmee ik rekening moet houden?’

‘Nee, totaal niet. Ik wil natuurlijk wel alle luxe die je in een keuken zou verwachten, zoals een wijnkoelkast,’ zegt ze vrolijk.

Ik schud beleefd haar uitgestoken hand. ‘Uiteraard.’ Ik glimlach gespannen, bij het onderwerp alcohol loopt er een rilling over mijn rug. ‘U hoort nog van mij, mevrouw Quinn.’

‘Ruth, graag,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Ik kijk ernaar uit, Ava.’

‘Natuurlijk, Ruth.’ Ik verlaat met een opgelucht gevoel het huis van mevrouw Quinn. De plichtplegingen zijn gelukkig achter de rug, voor nu in ieder geval. Tot mijn afspraak morgen met mijn broer.

Ik strompel over het pad naar Kates huis in de hoop dat ze er niet is, zodat ik naar mijn kamer kan vluchten voor ze verdergaat met operatie vrolijk-Ava-op.

‘Ava!’

Ik kijk op en zie Sam uit het open raam van zijn auto hangen terwijl hij langzaam langs me rijdt. ‘Hoi, Samuel,’ zeg ik met een geforceerde glimlach terwijl ik verder loop.

‘Ava, doe alsjeblieft niet mee met die jaag-Sam-op-de-kastclub van die heks van een vriendin van je. Straks moet ik nog verkassen.’ Hij parkeert zijn Porsche en stapt uit, en zo treffen we elkaar voor Kates huis.

Hij ziet er zoals altijd zeer relaxed uit in zijn belachelijk ruime, korte broek, t-shirt van The Rolling Stones en met warrig bruin haar.

‘O sorry. Ben je dan officieel bij haar ingetrokken?’ vraag ik met opgetrokken wenkbrauwen. Sam heeft een hip appartement bij Hyde Park dat veel groter is, maar aangezien Kate haar atelier op de begane grond van haar huis heeft, staat ze erop dat ze in haar huis blijven.

‘Nee hoor. Kate zei dat je rond zes uur thuis zou zijn. Ik hoopte al dat ik je

zou treffen.' Hij ziet er opeens zo nerveus uit dat ik er de kriebels van krijg. 'Alles oké?' vraag ik.

Hij glimlacht even, maar het bekende kuiltje in zijn wang ontbreekt. 'Niet echt. Ava, je moet met me meekomen,' zegt hij zacht.

'Waarheen?' Waarom doet hij zo raar? Dat is niets voor Sam, hij is altijd zo zorgeloos en recht voor zijn raap.

'Naar Jesse's huis.'

Sam ziet vast de ontzetting op mijn gezicht, want hij komt met een smekende blik in zijn ogen een stap dichterbij.

Alleen al bij het horen van zijn naam slaat de paniek toe. Waarom moet ik mee naar Jesse? Na onze laatste confrontatie krijgt Sam me daar met geen honderd paarden naartoe. Ik ga daar echt nooit meer heen. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt. 'Dat gaat 'm niet worden, Sam.' Ik doe hoofdschuddend een stap naar achteren, ik beef over mijn hele lichaam.

Hij zucht eens en schopt met de punt van zijn sportschoen tegen de stoep. 'Ava, ik maak me zorgen om hem. Hij neemt niet op en niemand heeft iets van hem vernomen. Ik weet het anders ook niet meer. Ik weet dat je het niet over hem wilt hebben, maar het duurt nu al vijf dagen. Ik ben naar Lusso geweest, maar de conciërge laat ons niet naar boven gaan. Hij laat jou er vermoedelijk wel langs. Kate zegt dat jij hem kent. Kun je er dan niet in ieder geval voor zorgen dat wij naar boven mogen? Ik moet gewoon weten of alles goed gaat met hem.'

'Nee, Sam. Het spijt me, ik kan het niet,' zeg ik met krakende stem.

'Ava, ik ben bang dat hij iets stoms heeft gedaan. Alsjeblieft.' Hij doet met uitgestrekte handen een paar stappen naar voren.

Ik besef opeens dat ik achteruitdeins. Ik heb een brok in mijn keel. 'Sam, nee, alsjeblieft niet. Dat kan ik niet doen. Hij wil mij niet zien en ik wil hem niet zien.'

Hij pakt mijn handen vast om me staande te houden, trekt me tegen zich aan en slaat dan zijn armen om me heen. 'Ava, ik zou het anders niet vragen, echt niet, maar ik móét bij hem kijken.'

Ik laat mijn schouders verslagen zakken en er ontsnapt me een stille snik, op een moment dat ik dacht dat alle tranen waren opgedroogd. 'Ik kan hem nu niet zien, Sam.'

'Hé.' Hij leunt iets naar achteren en kijkt me aan. 'Je hoeft ons alleen langs

de conciërge te loodsen. Dat is alles wat ik vraag.' Hij veegt een enkele traan weg en glimlacht smekend.

'Ik ga niet mee naar binnen,' zeg ik nadrukkelijk. Mijn maag krimpt ineen bij de gedachte hem weer te zien. Wat als hij iets stoms heeft gedaan?

'Ava, je hoeft ons alleen naar zijn penthouse te krijgen.'

Ik knik en veeg mijn tranen weg.

'Bedankt.' Hij trekt me mee naar zijn Porsche. 'Stap in. Drew en John gaan er ook heen.' Hij trekt het portier aan de passagierskant open.

Als we Drew en John daar treffen, dan moest hij vrij zeker van zijn zaak zijn geweest dat ik akkoord zou gaan. Ik kan hem zijn optimisme niet kwalijk nemen.

Ik stap in en we rijden naar St. Katherine Docks, naar Lusso, terwijl ik had gezworen dat ik er nooit meer naartoe zou gaan.

HOOFDSTUK 2

Als Lusso in zicht komt begin ik te hyperventileren. Het is moeilijk de neiging te onderdrukken het portier open te gooien en uit de auto te springen. Sam kijkt me even aan met een duidelijk gespannen uitdrukking op zijn knappe gezicht, alsof hij aanvoelt dat ik wil vluchten.

Als we eenmaal buiten de poort geparkeerd staan, loopt Sam om de auto heen om het portier voor me open te doen. Hij houdt me stevig vast terwijl we naar de voetgangspoort lopen waar Drew op ons wacht.

Drew is zoals gewoonlijk uiterst netjes gekleed in een pak, zijn zwarte haar zit perfect in model, maar ik voel me nu bij hem op mijn gemak. Tot mijn grote schok drukt hij me stevig tegen zich aan. Dit is de eerste keer dat we fysiek contact hebben. Deze man als gereserveerd omschrijven zou zwak uitgedrukt zijn.

‘Bedankt voor het komen, Ava,’ zegt hij.

Ik zwijg, want ik heb geen idee van wat ik zou moeten zeggen. Ze maken zich oprecht zorgen om Jesse en daardoor voel ik me schuldig en ben ik nóg meer gespannen. Hij laat me los en glimlacht even geruststellend, maar dat heeft niet de gewenste uitwerking.

Sam wijst naar de weg. ‘Daar komt onze grote beer.’

John komt in zijn zwarte Range Rover aangereden. Hij remt hard en parkeert achter Sams auto. De grote man stapt uit, zet zijn verhullende zonnebril af en knikt zoals altijd even. Lieve hemel, hij kijkt woedend. Ik heb één keer eerder een glimp van zijn ogen opgevangen, want ze gaan altijd schuil achter die bril, zelfs ’s nachts en binnenshuis, dus waarom hij die juist nu afzet is me een raadsel. Misschien wil hij iedereen laten weten hoe kwaad hij is. Het werkt. Hij ziet er indrukwekkend uit.

Ik adem diep in, toets de code voor de poort in en duw die open voor de mannen. Kon ik maar hier blijven. Drew gebaart me voor te gaan, hoffelijk als altijd, dus ik loop zwijgend verder over het parkeerterrein. Daar staat Jesse’s auto en zijn ruit is nog steeds kapot. Mijn maag speelt op. Het enige geluid dat klinkt terwijl we zwijgend Lusso in lopen, is het geluid van onze voetstappen. De zenuwen gieren door mijn lijf, mijn ademhaling versnelt.

Er is hier zo ontzettend veel gebeurd. Lusso was mijn eerste grote professionele prestatie. Jesse en ik hebben hier voor het eerst seks gehad, maar ook onze laatste aanvaring vond hier plaats. Het is hier allemaal begonnen en geëindigd.

Clive kijkt bij onze binnenkomst met een vermoeide blik op van zijn grote, half ronde marmeren bureau.

‘Clive,’ zeg ik met een geforceerde glimlach.

Hij neemt me kort in zich op, kijkt naar de drie dreigende mannen naast me en dan weer naar mij. ‘Hallo, Ava. Hoe gaat het?’

‘Goed hoor, Clive,’ lieg ik. Het gaat helemaal niet goed. ‘En met jou?’

‘Prima.’

Hij ziet er afgemat uit, dat is ongetwijfeld te danken aan een aantal verhitte discussies met mijn drie begeleiders. Gezien mijn koele ontvangst waren die geen pretje. ‘Clive, ik zou het op prijs stellen als je ons naar het penthouse laat gaan zodat we even een kijkje bij Jesse kunnen nemen.’ Ik probeer heel zelfverzekerd over te komen, maar dat ben ik absoluut niet. Mijn hart maakt overuren.

‘Ava, ik heb je vrienden ook al verteld dat het me mijn baan kan kosten als ik dat doe.’ Hij werpt een behoedzame blik op de mannen.

‘Ik weet het, Clive, maar ze maken zich zorgen,’ zeg ik schijnbaar onverschillig. ‘Ze willen alleen controleren of alles in orde is en dan gaan ze weer.’ Ik probeer het met vriendelijkheid, als tegenwicht voor de agressieve methode die Drew, Sam en John ongetwijfeld hebben gebruikt.

‘Ava, ik heb bij meneer Ward hard op de deur geklopt, maar er kwam geen reactie. We hebben wat beveiligingsbeelden bekeken en ik heb hem tijdens mijn dienst niet zien komen of gaan. De beveiliging kan niet al het beeldmateriaal van de afgelopen vijf dagen bekijken. Dat heb ik je vrienden ook verteld. Als ik jullie naar boven laat gaan kost me dat mijn kop.’

Clives plotse strikte handhaving van de huisregels komt als een totale verrassing. Was hij afgelopen zondag maar zo professioneel en vasthoudend geweest toen ik bij Jesse kwam kijken, dan hadden we misschien die confrontatie niet gehad. Maar dan zou ik ook nog steeds niets van zijn probleempje hebben geweten.

Ik voel Sam tegen mijn rug drukken. ‘Laat ons naar boven, verdomme!’ roept hij over mijn schouder.

Ik schrik van zijn harde stem, maar ik kan hem zijn frustratie niet kwalijk

nemen. Ik sta me hier ook op te vreten. Ik wil ze naar boven krijgen en dan vertrekken. De muren komen op me af. Alle herinneringen die door mijn hoofd spoken zijn des te levendiger nu ik hier ben. Ik voel bijna weer hoe hij me door deze hal droeg.

Ik keer me om. Johns gezicht staat op onweer. Hij heeft zijn hand op Sams schouder gelegd in een poging hem te kalmeren. Dit had ik niet willen doen, maar de emoties lopen hoog op. ‘Clive, ik wil je eigenlijk liever niet chanteren,’ zeg ik luchtig, en ik zie hem nadenken over waar ik hem in hemelsnaam mee zou kunnen chanteren.

Er verschijnt een verslagen uitdrukking op Clives gezicht. ‘Ava, meisje, je speelt het hard.’

‘Je laat me geen andere keuze, Clive,’ bijt ik hem toe.

Hij schudt zijn hoofd en gebaart zacht vloekend naar de lift.

‘Briljant!’ roept Sam terwijl ze naar de penthouselift lopen.

Ik volg ze onwillekeurig langzaam. ‘Het kan zijn dat Jesse de code heeft veranderd.’

Sam draait zich geschrokken om.

Ik haal mijn schouders op. ‘In dat geval komen we met geen mogelijkheid boven.’

Opeens sta ik recht voor de lift. Ik toets met ingehouden adem de standaardcode in. Er wordt opgelucht gezocht als de deuren open glijden en de mannen stappen in. Ik sta nog in de hal en kijk Sam aan. Hij glimlacht en gebaart met zijn hoofd, een aanmoediging om met hen mee te gaan.

Ik stap in.

Sam en Drew staan aan een kant van mij en John aan de andere kant. Ik toets de code nogmaals in en we reizen in een ongemakkelijke stilte naar boven. Als de deuren openschuiven, zien we de dubbele voordeur van Jesse’s penthouse voor ons.

Sam stapt uit, gaat naar de voordeuren, voelt heel kalm aan de deurklink en hamert dan als een idioot op de deur. ‘Jesse! Doe verdomme die deur open!’

Drew en John trekken hem weg en dan voelt John nog eens aan de deurklink, maar er is geen beweging in te krijgen.

Ik vraag me af of ik als laatste in het penthouse ben geweest. Ik herinner me dat ik expres zo hard mogelijk de deur achter me dicht heb gesmeten.

‘Sam, gast, misschien is hij er niet eens,’ zegt Drew sussend.